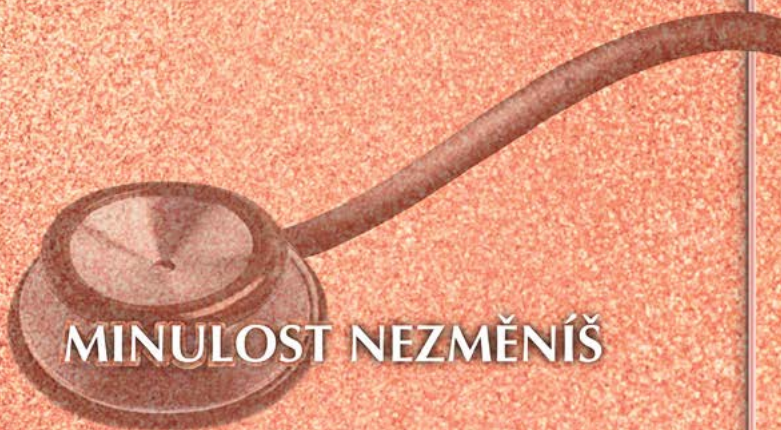

Lucy Harris & Tessa Carter

BROKEN PAST

MINULOST NEZMĚNÍŠ

 BARONET

Broken Past

Minulost nezměníš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Lucy Harris / Tessa Carter

Broken Past: Minulost nezměníš – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BROKEN PAST

MINULOST NEZMĚNÍŠ

BROKEN 3

BROKEN PAST

MINULOST NEZMĚNÍŠ

BROKEN 3

Lucy Harris / Tessa Carter

 BARONET

Copyright © Lucy Harris, 2026

Copyright © Tessa Carter, 2026

Cover design © Michaela Faktorová – Radši knihu, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2816-4

ISBN e-knihy 978-80-269-2822-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2823-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2817-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro ty, kteří to nevzdali.
Pro ty, kteří vystoupili z temnoty.
Pro ty, kteří bojují, protože život za to stojí.

PLAYLIST

- What Was I Made For? – Billie Eilish
- Pity Party – Melanie Martinez
- I Hate That It's True – Dean Lewis
- So Long, London – Taylor Swift
- Afterglow – Taylor Swift
- The Hills of Aberfeldy – Ed Sheeran
- Ruin The Friendship – Taylor Swift
- Free – Rumi, Jinu, EJAE, Andrew Choi
- Good For You – Selena Gomez
- Never Get Over You – MIKOLAS
- Santa Tell Me – Ariana Grande
- Small Doses – Bebe Rexha
- But Daddy I Love Him – Taylor Swift
- Red – Taylor Swift
- Love Don't Hate It – Duncan Laurance
- Love Story – Taylor Swift
- Unconditionally – Katy Perry

1. KAPITOLA

Chelsea

DEBILNÍ PONDĚLÍ.

Bylo vůbec pondělí? Nebyla náhodou středa? Už si nevzpomínám. Dny se mi slévaly. Nic nedávalo smysl. Vzpomněla jsem si na instagramový příspěvek, který na mě před několika měsíci vyskočil.

Přestávám nesnášet pondělky...

Jsem teď dospělejší a nesnáším celý týden.

Tenkrát jsem se mu zasmála.

Ted' jsem měla pocit, že se stal mojím osobností.

Když už mluvíme o smíchu... nevím, kdy jsem se smála naposledy. Bylo to před tou nehodou? Když jsem se vzbudila na pár vteřin na pohotovosti a myslela si, že je to nějaká chyba? Nebo když mi sdělovali konečný verdikt, který prakticky ukončil můj svobodný život? To bude asi ono. Propukla jsem v hysterický smích, protože jsem jim nevěřila. Myslela jsem si, že žertují. *Počítá se to?*

Jenže nežertovali...

Ležela jsem v posteli a znechuceně se dívala na levou nohu, která kvůli sádře na černém povlečení úplně zářila. Modřiny už vybledly, škrábance se zahojily, jen ta čistá běloba mi pořád připomínala, jak bude moje budoucnost vypadat.

Na hovno! Ne, to je slabé slovo.

Když jsem byla ještě v nemocnici, lidi ze souboru přišli a pomalovali ji různými vzkazy. Mélanie, moje nejlepší kamarádka, přinesla růžovou fixu a snažila se mi tím zvednout náladu. Jenže to akorát udělalo všechno horší. Požádala jsem sestřičku, aby mi sádru předělali a byla opět bez jediného písmenka. Zeptala jsem se, jestli by ji nemohli nabarvit na černo, ale na to se jen smutně usmála a zavrtěla zamítavě hlavou. *Jasně, vzkazy a debilní malůvky jim nevadí, ale když bych chtěla strčit nohu do kbelíku s barvou, je to problém!*

Měla štěstí, říkali doktoři.

Pche!

Pro každého jiného člověka by to asi byla pravda. Vyvážnout jen s komplikovanou zlomeninou holenní kosti, když vás v plné rychlosti srazí auto? Blbý, ale můžete si gratulovat, že nejste mrtví. Zato já měla pocit, jako bych už mrtvá byla. Když jsem se vzbudila po operaci, říkala jsem si, že dám pár rehabilitací a všechno bude v pořádku. Vrátím se do Opery Garnier a budu tančit někde vzadu, dokud se to dostatečně nezlepší, abych mohla zastávat pozici demi-sólistky. Akorát, že vůbec! Kost se mi zlomila na více místech a museli ji dát dohromady titanovou destičkou s několika šrouby. Nebo to byly hřeby? I když pocházím z rodiny plné doktorů, nikdy jsem takovým věcem nevěnovala pozornost a odmítala se učit správnou terminologii. Jednu věc jsem ale pochopila naprosto jasně.

Znamenalo to, že se noha bude hojit asi tři měsíce a ta titanová kravina mi pravděpodobně zůstane jako nový tělesný doplněk. *Budu odted' na letišti při kontrole pípat? Nebo jsou na takové věci připravení?* Rehabilitace budou nekonečné. A nikdo nedokáže říct, jestli se ještě někdy dokážu postavit na špičky! Nemluvě o odtančení byť jen kratičké baletní sestavy.

A co to pro mě znamená?

Konec!

Ve vteřině, kdy mi vysvětlili můj zdravotní stav, se mi vybavila vzpomínka na poslední hádku s tátou. Odjela jsem do Paříže tančit proti jeho vůli a zničila mu tak sen o mojí lékařské kariéře. Varoval mě, že až mě ze souboru vyhodí, přijme mě zpátky pouze pod podmínkou, že půjdu na medicínu, jak bylo původně v plánu.

Sice mě nevyhodili, ale musela jsem odejít... A bez zaměstnání v oboru mi propadlo pracovní vízum.

Požádala jsem Mélanie a Dylana, jejího přítele a mého bývalého nejlepšího kamaráda, aby vyhodili všechno růžové, co v mém pokoji bylo, a nahradili to černou. Nechtěla jsem růžovou už ani vidět! Můj život se změnil v jednu velkou černou skvrnu, tak proč to nepřijmout a neutopit se v ní. Jen ta sádra mi to kazila. Ta a nechutně modré berle, co stály vedle postele. Doktoři mě odmítli pustit do letadla, dokud mi ji nevymění za ortézu, takže jsem byla stále zaseknutá v Paříži. Kdybych cítila jakékoli pozitivní emoce, asi by mi to udělalo radost. Tátu to totiž neskutečně nasralo.

Jakmile se dozvěděl, co se stalo, volal do nemocnice, kde jsem ležela, a vyžádal si pro mě tu nejlepší možnou péči. Nepřiletěl, na to měl *moc práce*. Nikdo vlastně nepřiletěl. U rodiny mě to nepřekvapilo a Miu, moji druhou nejlepší kamarádku, odmítl její

manžel Christopher pustit. Nemohl ji doprovodit kvůli práci, která ho po vítězství nad Davidssonem zavalila, a odmítal, aby jela sama. Báł se, aby se jí a jejich nenarozenému miminku něco nestalo. Bylo roztomilé, jak byl vůči ní ochranný. I když Mia by mě za takovou poznámku nejspíš praštila.

Když jsem se dostala z nemocnice domů, čekal na mě formální dopis. A také návrat do Anglie. Moje dráha baletky skončila a *bylo by lepší*, abych se zotavila v domácím prostředí, kde je dům plný lékařů. Nikoho už nezajímalo, že se táta se sestrou věnují plastikám bohatých paniček a máma sice exceluje jako primářka kardiochirurgie v nejlepší londýnské nemocnici, ale o rehabilitacích nohou ví kulový. To není moje nadsázka. Sama mi to řekla, když jsem jí s pláčem zavolala.

Nechtěla jsem se vracet. V Paříži mi bylo relativně dobře. Od chvíle, co se Mia s Mélanie odstěhovaly a já zůstala v bytě sama, už to nikdy nebylo stejné. Ani nemohlo být. Ale i tak to bylo lepší než Anglie a medicína. Jenže jsem neměla na výběr. I kdyby nebylo otcova dementního plánu, bez víza jsem nemohla nic.

Ležela jsem v posteli, čekala na čaj, co mi Mélanie slíbila přinést, a koukala na svoji sbírku klasik. Dřív mě pohled na knihy těšil. V růžovém interiéru okouzlující hřbety krásně vynikly. Teď, v temnotě, vypadaly jako pěst na oko. Asi polovina z nich byla dárek. Patřilo mezi ně i první vydání mé nejoblíbenější knihy, *Pýchy a předsudku*. Chtělo se mi je všechny spálit. *Ne, to bych neudělala. Prodat je, to bych mohla. Ale*

ani k tomu jsem se nedokázala přimět. Čtení už mi ale nepřinášelo radost. Nic mi nepřinášelo radost. Každý den byl stejný, prázdný a studený. Nemohla jsem nic dělat. Jen přemýšlet. Hlavou se mi honily vzpomínky na Operu, na ty chvíle, kdy jsem se cítila nejvíc svobodně. Když jsem tančila, byla jsem volná. Nezáleželo na tom, že jsem měla mizerný plat a nemohla si dovolit žít v luxusu. Protože to byla moje volba. Moje. Ne otcova.

Mé myšlenky se začaly stáčet k tomu, jaké to bylo dřív. V Londýně, když jsem trávila hodiny v knihkupectví a mohla různé příběhy probírat s...

Zatřepala jsem hlavou a rozhodla se zajít do kuchyně za Mel. *Ten čaj jí trvá připravit nějak dlouho.* Mel s Dylanem se přistěhovali zpátky a snažili se mi pomáhat, což mi přišlo teď, bezprostředně po propuštění, vhod. Podařilo se mi přesunout na kolečkové křeslo, které jsem měla už za dva dny vrátit, a vyrazila k zavřeným dveřím. Levá strana těla mě bolela jako čert, ale když nemůže Mohamed k hoře, musí hora k Mohamedovi. Díky silným práškům, co do mě doktoři cpali, si nepamatuju, jak jsem se dostala až na konec chodby, ale to, co jsem viděla, se mi nesmazatelně vrylo do mozku.

Dylan s Mélanie stáli u kuchyňské linky a čekali, až se dovaří voda v konvici. Nešlo mi to moc do hlavy, protože můj čaj zcela očividně stydl vedle nich na lince.

„A teď tě naučím, jak se dělá pořádný anglický čaj,“ zavrňel jí do ucha a zezadu se k ní přitiskl.

Uchopil její ruku do své a pomalu ji naváděl k novému sáčku čaje. Tu druhou ale obtočil kolem jejího břicha a zasunul ji do kalhot. Zrůžovění jejích tváří by viděli i z vesmíru.

„Dylane!“ vydechla roztouženě. „Teď nemůžeme. Ne když je Chelsea v pokoji,“ protestovala chabě.

„Má v sobě tolik prášků, že se ani nezvedne,“ řekl jí sebevědomě a pravděpodobně prsty dosáhl svého cíle, protože sebou Mel jemně trhla a nedočkavě se přitlačila blíž. *Chyba, já jsem tady, ty erotomane.* „A teď buď hodná holka a dej ten sáček do šálku,“ naváděl ji.

Konvice cinkla, zrovna když ho poslechla a zaklonila se slastným povzdechem hlavu.

„Oči na šálek, Mélanie,“ varoval ji. „Opatrně nalívej vodu skrz sáček, aby se listy správně nasákly. Tak do tří čtvrtin, aby zbylo místo na mléko.“

Kousala se do rtu, aby nevzdychala, a ruka s konvicí se jí třásla. Jakmile byl Dylan spokojený s intenzitou čaje, hodil sáček do dřezu a podal Mélanie krabici mléka. Nedokázala jsem se přimět odtrhnout zrak a ruce mě neposlouchaly. Dřív bych se otočila na podpatku a odešla, nebo jim něco řekla. Teď mi ale bylo všechno jedno.

„Chceme docílit správné barvy. Ani příliš tmavé, ale ani příliš mléčné. Tohle není latte,“ poučoval ji, zatímco nakláněla krabici nad šálek.

Když ji kousl do kůže na krku, vyjekla a krabici upustila. Nemyslela jsem si, že by to bylo leknutím.

„Ale ne, takže budeme muset začít znovu,“ uchechtl se a chystal se rozepnout si džíny.

To by stačilo.

Našla jsem v sobě dostatek sil, abych ruce přemluvila k uchopení kol vozičku a zacouvala zpátky do pokoje. *Měla bych být naštvaná. Měla jsem jim něco říct.* Jenže jediné, co jsem cítila, bylo prázdno.

Nenáviděla jsem svoji neschopnost! Nenáviděla jsem sádku, nenáviděla jsem berle, nenáviděla jsem toho chlapa, co mě srazil u přechodu, nenáviděla jsem tátu, že si zase prosadil svou. A hlavně jsem nenáviděla sebe! A jeho!

Kdybych se nedívala do telefonu.

Kdybych si pořád dokola nečetla ta slova, co poslal, i když jsem neměla narozeniny.

Kdybych místo toho dávala pozor!

Mohla jsem uhnout...

Mohla jsem zareagovat a nic by se nestalo!

Ale to byla všechno jen hloupá *kdyby*...

Chtěl bych, abys tu byla se mnou.

Sedm slov, co mi nedalo spát. Zakázala jsem si je rozebírat. Zakázala jsem si na ně myslet. A přesto mě strašila. Budila mě dvakrát, třikrát za noc. Zněla v pravidelném rytmu pulzující bolesti, která mi vystřelovala od prstů až po třísko.

Udělalo se mi zle. To se dělo často. Přemohl mě pocit úzkosti a smutku a obrátil mi žaludek naruby.

Naučeným svižným pohybem jsem se překulila k okraji postele, spustila nohy na zem a sáhla po berlích. Černá bavlněná košilka se mi zavlnila kolem kol, když jsem se zvedla a opatrně, ale co možná nejrychleji, přeskákala ke dveřím na chodbu. V pokoji bylo sice šero, protože jsem měla neustále zatažené zatemňovací závěsy, ale znala jsem tu místnost jako hřbet své oblíbené knihy. Na chodbě mě lehce oslepilo denní světlo. Nedokázala jsem určit, kolik bylo hodin, a bylo mi to jedno.

Dohopsala jsem na záchod a hodila šavli. Připomněla jsem si díky tomu Dylanův včerejší pokus o vaření.

Skončil u dovážky pizzy, kterou si s námi dala i Mélanie. Chtěla jsem na ni být hrdá, ale jen jsem se falešně usmívala a dál žvýkala s myšlenkami někde jinde. Zvracet z výšky nechcete. To jsem zkusila jednou a výsledek byl otřesný, takže jsem se musela naučit, jak co nejrychleji a nejefektivněji složit nohu v sádře pod sebe tak, abych si ještě víc neublížila. Byl to téměř nadlidský úkol, ale byla to jediná věc, za kterou jsem se dokázala pochválit. Zvednout se ale bylo jiný kafe.

Otřela jsem si ústa toaletěákem, posbírala odhozené berle a zapřela se rukou o mísu. Potřebovala jsem si umýt ruce a vyčistit zuby. Sice jsem se odmítala pravidelně sprchovat, protože „proč bych se tím zatěžovala, když stejně jen ležím v posteli, nikam nechodím a s nikým se nevidám“, ale s tak nechutným pachem v puse jsem nemohla vydržet.

Vrátila jsem se na chodbu a zaslechla z koupelny zvuk tekoucí vody. Mélanie musela být doma. Pravděpodobně byl víkend, protože jinak by byla přes den s Dylanem v divadle. *Fakt bych se měla podívat do kalendáře a zjistit, co je za den.*

Aniž bych zaklepala, opřela jsem se o futra a otevřela dveře. Viděla jsem Mel v šatně nahou tolikrát, že mě neměla čím překvapit. V koupelně jsme měli sprchu s naprosto dokonalou hlavicí. Dřív jsem ji milovala. Dokud jsem nemusela vymyslet, jak se umýt, aniž bych si namočila debilní sádru. Ukázalo se, že jediný způsob obsahuje ovázání vrchní části fólií na jídlo, balancování s jednou berlí a Mel, která sádru přidržovala ve vzduchu za napůl zavřenou průhlednou zástěnou. Nebylo to dvakrát bezpečný ani pohodlný, ale židle se tam bohužel nevešla. Zkoušeli jsme to, nebyli jsme schopní dostat ji skrz zástěnu. *Další důvod, proč se na to vykašlat.*

Díky té průhledné zástěně se mi naskytl zajímavý výhled na nahého Dylana. A rozhodně tam nebyl sám. Mélanie měla nohy obtočené kolem jeho boků a se zavřenými očima tlumeně vzdychala, zakousnutá do jeho ramene. Sprchovou hlavici nastavili tak, aby mu voda smáčela svalnatá záda. Zdálo se mi, že jsou zrovna v tom nejlepším. Dylanovy přírazy se opakovaly v pravidelném rytmu. Každý sval na jeho těle makal, aby oba moji kamarádi dosáhli orgasmu. Pravděpodobně i ve stejnou chvíli.

Je to vůbec normální? Dosáhnout orgasmu najednou? Nikdy se mi to nestalo. Většinou jsem byla první. Byly chvíle, kdy se udělal on a já to pak dodělala sama. Ale vypadá to, že si to fakt užívá. Říkala, že je dobřej, ale tohle vypadá fakt prvotřídně. Není to divný, že zírám? Asi ne. Vždyť to není poprvé, čaj si už nikdy nedám. A stejně je vždycky slyším přes zeď.

Nechtěla jsem je rušit. Přehopkala jsem k umyvadlu, opřela se o něj bokem a navlhčila kartáček proudem studené vody.

„Aaaah, horký, horký, horký,“ vykřikl Dylan okamžitě.

Jejda... blbý propojený francouzský trubky.

Zvedla jsem hlavu k zrcadlu a setkala se pohledem s Mélanie. Vyděšeně na mě zírala. Od Dylanova ramene se jí ke rtu táhl pramínek sliny a na kůži mu zůstal čerstvý otisk zubů. *Wow.*

„Pardon, nenechte se rušit. Jsem hned pryč,“ ubezpečila jsem je a nanesla na kartáček pastu.

To už se na mě podíval i zadýchaný Dylan. „Co...? Proč...? Chelsea?!“ vyřázel ze sebe nevěřicně.

„Pochrachujte,“ huhňala jsem s kartáčkem v puse a nahýbala se nad umyvadlo. „Děvejte, jako bych tu nevila.“

Spokojeně jsem si vypláchla pusu a zhluboka se nadechla. Čekala mě náročná cesta zpátky do pokoje. V noze mi tepalo bolestí, jak se do ní nahrnula všechna krev, a právě se nelíbilo, když jsem na ní dlouho stála. Měla jsem cvičit, aby zdravá noha neztratila sílu a já pak nemusela rehabilitovat o něco déle, ale nedalo se říct, že bych se bůhvíjak snažila.

Chopila jsem se berlí a otočila se k odchodu. Mélanie už stála na nohou schovaná v Dylanově objetí a z tváře jí stále nemizel šok.

„Ježíš, však já už jdu,“ posteskla jsem si, a aniž bych se znovu podívala jejich směrem, vyhopkala z koupelny. Strčila jsem ramenem do dveří a zabouchla je. Měla jsem pocit, že mi ti dva chtěli ještě něco říct, ale nezajímalo mě to. V pokoji jsem si sedla vedle postele na zem, odhodila stranou černý kobereček a vytáhla dvě uvolněná prkna z podlahy. V malém prostoru mezi trámy ležela jediná růžová věc, které jsem se nedokázala zbavit, pečlivě uschovaná v plátěném sáčku na zip. Od chvíle, co jsem se nastěhovala do Melina bytu po prarodičích, tam měla své místo. Pastelové růžová mikina s modrým nápisem *London*, kterou si většinou kupují turisté. Poslední dárek od *něj*.

Na plastový obal dopadly první slzy a vytvářely ve vrstvě prachu mokré šmouhy. Bolest v noze opět začala zpívat.

Chtěl bych, abys tu byla se mnou... chtěl bych, abys tu byla se mnou... chtěl bych, abys tu byla se mnou...

Rychle jsem vrátila prkna na místo, zakryla je koberečkem a vyškrábala se na postel. Spolkla jsem dva oblbovací prášky, zapila je sklenicí vody a doufala, že mě brzy přemůže spánek. Na boku jsem ležet nemohla, takže jsem zírala do stropu a cítila, jak mi slzy stékají do uší, kde vytvářely mělké bazénky. Než mi

znemožnily cokoli slyšet, prášky převzaly vládu a poslaly mě do podivného snění. Nezdávalo se mi totiž nic nového nebo podivného jako dřív, o létání na dracích, bálech ze sedmnáctého století nebo co budu dělat, až se vzbudím.

Pravděpodobně vysvětlovat Mélanie a Dylanovi, co to mělo znamenat.

Zdávaly se mi věci, co se už kdysi staly. *Jako by mi už tak nebylo dost mizerně.* Tentokrát jsem se vrátila do dne, kdy jsem poprvé potkala Ethanovu babičku a její želvu Šklíbu...

2. KAPITOLA

Chelsea

Chelsea 12 / Ethan 20

MINULOST

CESTOU Z BALETNÍHO TRÉNINKU jsem šla svou oblíbenou ulicí. Zdála se jako každá jiná v Londýně. Jeden vysoký dům vedle druhého. Akorát že na rohu bylo místo normálních dveří nádherné knihkupectví. Do té doby jsem nikdy nešla dovnitř, ale ráda jsem se chodila dívat do výlohy a sledovala postarší paní, jak uklízí nové knihy, oprašuje police nebo pomáhá zákazníkům najít, co chtějí. Ne že by tam měla nějaké davy, ale všimla jsem si několika stálých tváří. Zvlášť jeden pěkný kluk chodil do obchodu docela často a přišlo mi, že paní občas pomáhá.

Pokaždé jsem krámkem obešla, nakoukla do obou výloh a pokračovala nenápadně dál kolem plotu. Prodlužovala jsem si tak cestu domů asi o deset minut, ale stálo mi to za to. Ten den bylo knihkupectví zavřené a zpoza plotu jsem zaslechla podivné volání.

„Šklíbo. Šklíbo! Vylez!“

Tón volání mi přišel vystresovaný. Napadlo mě, že někdo asi hledá kočičku, a rozhodla jsem se nakouknout přes plot. Vždycky jsem milovala zvířata bez ohledu na druh a chtěla jsem pomoci, kdyby bylo třeba. Chytila jsem se okraje plotu a postavila se na špičky. Na maličké verandě stála paní z knihkupectví a v předklonu mžourala do asi dvacet centimetrů vysoké trávy.

„No tak, Šklíbo, nemám na to celý den,“ úpěnlivě prosila kočičku, po které nebylo ani stopy. Nemělo smysl se dál rozmýšlet.

„Dobrý den,“ zavolala jsem přes plot a upoutala její pozornost. „Nechtěla byste pomoci? Se zvířaty to umím.“

Vlastně to byla dost chabá nabídka. Nedivila jsem se, že si mě paní chvíli podezřívavě prohlížela. Když jsem si po hodině baletu rozdělala drdol, blondáté, kudrnaté vlasy mi létaly kolem hlavy jako hejno splašených vrabců. *Ne že by vrabci byli špatní ptáci!* Musela jsem vypadat opravdu směšně. Možná jako velká hlava s bláznivým hárem poletující nad plotem. Postarší paní to ale asi nakonec nevadilo, protože se usmála a ukázala kousek stranou.

„Dobré dopoledne, děvče. To je od tebe moc milé. Tamhle je branka, není zamčená.“

Kývla jsem a seskočila na zem. Napadlo mě, že možná není dvakrát bezpečné nechávat branku na zahradu odemčenou. Bez ohledu na to, jak zarostlá je nebo v jak bezpečném sousedství si paní myslí, že žije. Vždycky se může najít někdo, kdo využije situace a vloupe se vám do domu. Tenhle nápad jsem si ale nechala pro sebe. *Proč by měla tahle paní poslouchat rady dvanáctileté holky?* Prošla jsem brankou na zahrádku, přebrodila se vysokou trávou na verandu a podala paní ruku.

„Jmenuju se Chelsea Amélie Wilderová a jsem vám k službám, madam,“ představila jsem se.

Bylo to moc okázalé? Možná. Otec nás se sestrou od malička učil představovat se celým jménem, a i když jsem se s tím opravdu snažila přestat – hlavně proto, že si ze mě kvůli tomu dělali ve škole legraci – byl to zlozvyk, který nešel tak snadno zapomenout.

„Těší mě, slečno Chelsea. Já jsem Evelyn Hudsonová, ale můžeš mi říkat Eve,“ odpověděla mi přivěti-vě a potřásla mi rukou.

Její dlaň byla příjemně teplá a překvapivě jemná. Čekala jsem stařeckou hrubost i kvůli její práci ve velmi prašném prostředí. Pořádně jsem si ji prohlédla. Šedé vlasy měla ostříhané na krátko a měla je lépe upravené než já. Na obličeji měla vrásky od smíchu a sem tam jsem si všimla stařeckých pigmentových skvrn na kůži. Pomněnkově modré oči ale zářily chutí do života a lehkým pobavením. Na svůj věk jsem sice ve třídě patřila se svými sto padesáti centimetry do vyššího průměru, ale i tak jsme byly s Evelyn skoro stejně vysoké. Nedokázala jsem odhadnout, kolik by jí mohlo být let. Říkala jsem si, že možná něco mezi šedesáti a sedmdesáti, ale jistá jsem si nebyla a ptát jsem se nechtěla.

Usmála jsem se na ni a šla rovnou k věci: „Co se stalo, že vám ta kočička utekla, Eve?“

„Jaká kočička?“ podivila se a dala si ruce v bok.

„Volala jste přece *Šklíbo*, tak jsem myslela...“

„To jsem volala,“ řekla mi s širokým úsměvem.

„Ale Šklíba je želva, ne kočka,“ dodala hrdě.

„Želva?“ zatvářila jsem se zmateně. „Nebylo by lepší říkat jí Alenka?“

„Alenka je moc jednoduché a prvoplánové. Je to sice hlavní postava, ale není nejzajímavější. Zato *Šklíba*

je zajímavá možná až moc,“ řekla mi se zvednutým obočím a maličko se zamračila. „Navíc, kdo by nechtěl pojmenovat mazlíčka podle skvělé postavy ze své nejoblíbenější knihy.“

„V tom případě je škoda, že nemáte želváka, protože nejlepší postava je samozřejmě Kloboučník,“ usmála jsem se.

„V tom s tebou musím souhlasit. Nicméně mě nikdy nepřestane bavit zmatený výraz lidí, když zjistí, že jsem tak pojmenovala želvu,“ uchechtla se a poplácala mě po rameni.

Zatřásla jsem hlavou a usmála se. Líbil se mi její styl humoru.

„Tak jo,“ založila jsem si ruce v bok a otočila se čelem k trávě, „ztratila se želva Šklíba. Jak se to stalo?“

Evelyn ukázala na malou převrhnutou ohrádku v rohu verandy.

„Nechala jsem ji jako vždycky přes oběd v ohrádce na čerstvém vzduchu, ale zapomněla jsem ji zabezpečit. To víš, mám tu hlavu už trochu děravou. Krámek se potom naplnil zákazníky, přišla mi nová várka knih, a když jsem se konečně dostala ven, ohrádka byla převržená a Šklíba nikde,“ posteskla si.

Nedokázala jsem pochopit, jak by želva dokázala převrhnout ohrádku a utéct. Měly být přece pomalé a nemotorné. *Musím si pustit nějaký dokument o želvách, až přijdu domů.*

„Vnuk má dneska přijít konečně posekat zahradu, ale nemůžu ho sem pustit, dokud nebude Šklíba zase hezky doma. Co kdyby ji přejel sekačkou?! Jenže ji v trávě jednoduše nevidím a ta potvora na zavolání nepřijde.“ Neubránila jsem se smíchu. Evelyn po mně hodila uraženým pohledem. „To není vůbec vtipné. Musela jsem kvůli tomu zavřít! Jen začni hledat a uvi-

díme, jak dlouho se budeš smát. Je to totiž těžší, než se zdá,“ vyzvala mě.

Smích mě přešel. V tu chvíli mi došlo, že je to pro ni opravdu důležité. Byla jsem připravená jí želvu pomoci hledat, i kdyby si o to neřekla. S opatrným našlapováním jsem se vydala do vysoké trávy. Po asi deseti minutách mi došlo, že to v rozlehle zahradě opravdu nebude tak snadné, jak jsem si myslela. Otočila jsem se k terase. Stará paní tam stála, ruce založené na hrudi a sledovala mě s jedním pochybovačně zvednutým obočím.

Já ti ukážu, babi!

Vrátila jsem se k hledání a rozhrnovala trávu rukama. Začínala jsem být zoufalá. V zadním rohu stál strom, který tu musel být snad už od minulého století. Složitě propletené větve vrhaly stín na skoro celou zadní část zahrady. Obešla jsem ho a nestačila se divit. Na spodní část kmene, u odhaleného kořene s rozrytou hlínou všude kolem, svítil skrz listy drobný paprsek slunce. Maličká želvička seděla ve zlatém kroužku, natahovala spokojeně hlavičku a vypadala, jako by byla někde na pláži, a ne v centru Londýna.

„Víš, že veranda je plná slunce?“ zeptala jsem se jí pobaveně, sehnula se a opatrně ji chytila. „Mám ji!“ zavolala jsem k Evelyn a zvedla Šklíbu do vzduchu. Želvička se schovala do krunýře a pravděpodobně by byla radši, kdybych ji nenašla.

„Nemáchej s ní a pojd' sem!“ křikla na mě Evelyn výchovně.

Když jsem došla zpátky na verandu, okamžitě si ji převzala. Šklíba opatrně vykoukla z *domečku*, a jakmile jí došlo, kdo ji drží, vystrčila hlavu úplně.

„Byla jsi moc zlobivá želva, Šklíbo,“ hubovala jí stará paní, ale zároveň se usmívala.

Taky jsem se musela usmát. Viděla jsem, jak moc tu malou útěkářku Evelyn miluje, a i když na ni byla naštvaná, nedokázala by ji potrestat. Když na ni začala šišlat, brala jsem to jako signál k odchodu. Otočila jsem se a zamířila k brance.

„Kam jdeš, mladá dámo?“

Zarazila jsem se a podívala se na ni přes rameno. „Domů. Stejně jako Šklíba.“

„Pomohla jsi mi ji najít. Uvařím čaj a dáš si domácí sušenky. Jíš doufám sušenky?“

Vykulila jsem oči v očekávání sladké dobroty. „Miluju sušenky!“ Jedno z mých pravidel bylo „nikdy neříkat jídlu ne“. *Obzvláště, když je domácí.* Nadšeně jsem přihopkala k Evelyn a usmívala se od ucha k uchu.

„Já věděla, že si budeme rozumět,“ usmála se a vydala se do domu.

Už za prahem mě do nosu praštila milovaná vůně knih. Vchod ze zahrady vedl do něčeho, co by se možná dalo popsat jako sklad. Krabice s knihami byly všude. V regálech u stěny, na stole uprostřed místnosti, na zemi, na parapetu okna, až přes ně nebylo vidět ven. Protáhly jsme se mezi dvěma pyramidami z krabic a skrz mň chaotickou uličku s regály plnými vyskládaných knih, připravených na doplnění. Od obchodu ji dělil béžový závěs s nápisem *Pouze pro zaměstnance*.

Krámek byl bez zákazníků ztichlý a ponurý. Nebylo mi to ale nepříjemné. Spíš mě ta tajemná atmosféra objímal zvláštním hřejivým pocitem. Chtělo se mi sednout si mezi regály a číst si. Nechat se pohltit novým příběhem a objevit skrytá zákoutí, kam chodí jen zasvěcení zákazníci. Místo toho jsem následovala Eve za pult a skrz korálkový závěs do útulné kuchyňky s posezením. V zadním rohu jsem si všimla úzkých schodů, které pravděpodobně vedly do bytu nad knihkupectvím.

Evelyn položila Šklíbu do ohrádky vedle stolečku a šla postavit vodu na čaj. Želva se okamžitě vrhla na list salátu a začala si pochutnávat. „Posad’ se,“ kývla přes rameno k židli a vyndávala sušenky z krabičky na talíř. „Bydlíš asi někde blízko, vid’?“ zeptala se zničehonic.

„Ano. Proč se ptáte?“

„Všimla jsem si, jak chodíš kolem a koukáš do výlohy. Proč nikdy nejdeš dovnitř?“ položila talíř na stůl a znovu si mě prohlédla od hlavy po paty.

Pokrčila jsem rameny a zahanbeně sklopila oči na sušenky. Místo odpovědi jsem pro jednu sáhla a strčila si ji do pusy. Chutnala jako nebeská mana, jako léčivý lektvar z jedné z mých fantasy knížek. Spokojeně jsem si povzdechla. Ramena se mi uvolnila a přišlo mi, jako by ze mě spadla nervozita.

Ani jsem si nevšimla, že přede mě Evelyn postavila šálek s čajem a doprostřed stolu položila konvičku s mlékem, dokud si neodkašlala. Automaticky jsem odměřila správnou míru louhování, vyndala sáček s čajem stranou, vhodila do šálku dvě kostky cukru a zalila ho pořádnou dávkou mléka. Měla jsem svůj čaj ráda světlý a sladký. Když jsem vzhledla, setkala jsem se s překvapeným výrazem a vysoko pozvednutým obočím.

„Takže to mám chápat tak, že nejsi velký čtenář?“ nadhodila, když se vzpamatovala a usrkla si z vlastního šálku.

„To ne, čtu hodně. Táta není dvakrát nadšený. Říká, že bych měla radši ležet v odborných publikacích než ve všech těch románech. Ale všechny ty latinský výrazy se nemůžou rovnat poutavý zápletku nebo milostnému dramatu,“ usmála jsem se.

Evelyn zůstávala zticha. Jako by mi dávala možnost dál mluvit. Podívala jsem se na Šklíbu a na chvíli

se zamyslela. Měla jsem pocit, že můžu Eve říct úplně cokoli. Nechápala jsem to, ale bylo to tak. Cítila jsem se v její přítomnosti v bezpečí.

„Táta vlastní soukromou kliniku na plastické operace. Literatura ho nezajímá. Zato mamka mě vždycky vedla ke čtení. Dřív jsme spolu probíraly různé příběhy a chodily nakupovat knihy, ale od té doby, co mi u táty vybojovala baletní trénink a udělali z ní primárku kardiochirurgie, to vypadá, že už na to nemá čas. Že už na *mě* nemá čas. Tak chodím kolem a jen se dívám,“ přiznala jsem jí a zacpala si pusou další sušenkou. „Jsou to moch dopfi sufenky.“

„Děkuji, rodinný recept. Ale s plnou pusou se nemluví.“ Na chvíličku se odmlčela a napila se čaje. „Nemáš sourozence?“

„Starší sestru, ale nikdy jsme se moc nebavily. Navíc od té doby, co odjela na vysokou a našla si kluka, nemluví o ničem jiném, když je doma. „Koláček udělal tohle, koláček udělal tamto, koláček je tak úžasný, bla, bla, bla...“ Je to hrozná pruda!“

Evelyn zaskočil čaj, jak se rozesmála.

„Tvoje sestra říká svému příteli *koláčku*?“

„Anna Marie byla vždycky hrozná drama queen a asi má pocit, že když bude používat debilní přezdívku, víc si ho k sobě připoutá. Co já vím? Možná jí to přijde roztomilý,“ pokrčila jsem rameny. „Ale není.“

Přimhouřila nad mojí poznámkou oči, ale jinak na to nereagovala. Pohodlně se opřela a d'obla do jedné sušenky.

„Rozumím tvé frustraci. Rodinné vztahy dokážou být složité. Můj vnuk se mnou dřív taky diskutoval nad knihami, ale stejně jako tvoje sestra nastoupil na vysokou školu. Objevil nový mladší svět a bavit se se stařenkou o elfech, ženách cestujících časem skrz magic-

ký kámen, nebo jak moc nás překvapilo, kdo byl vrah, není jeho prioritou. Ani nevím, jestli ještě čte něco jiného kromě učebnic a esemesek. Sice mi pořád chodí pomáhat, ale není to jako dřív,“ posteskla si.

„To mě mrzí.“ Myslela jsem to upřímně. Trochu mě překvapilo, že by jakýkoli kluk něco takového se svojí babičkou dělal. Kluci v mém věku nečetli. Hráli videohry a fotbal. *Ale jestli je stejně starý jako Anna, možná to dává smysl. Starší kluci jsou vyspělejší.* „Podle mě je to jeho ztráta, když se už s vámi nebaví o knihách.“

Chvíli jsme seděly a mlčely. Bylo to příjemné ticho. Neměla jsem pocit, že musím sedět vzpřímeně a dávat si pozor, co řeknu dál, jako když jsem s tátou. Ani jsem neočekávala další ponižování jako s Annou. Máma byla jediná, s kým jsem mohla být sama sebou, ale mýjely jsme se víc, než by se mi líbilo. S Eve jsem se cítila podobně. Jako Chels, co ráda tančí a žvaní o milostných trojúhelnících, dracích a pravé lásce, co hory přenáší. Ne jako Chelsea Amélie Wilderová, od které se čeká, že nastoupí na medicínu jako její sestra a bude pokračovat v rodinném byznysu.

„Ty už moji oblíbenou knihu znáš. Jakou máš nejraději ty?“ zeptala se Evelyn, zvedla se ze židle a šla do obchodu.

Vyrazila jsem za ní mezi police a vyhrkla velmi jednoduchou odpověď. „*Pýcha a předsudek.*“ Uznale kývla a začala procházet police, než narazila na to, co hledala, a vytáhla pro mě známou knihu. Zdvořile jsem si prohlédla obálku a usmála se. „*Rozum a cit* už jsem četla.“ Vrátila knihu zpátky a ukázala mi další. „*Malé ženy* mám taky přečtené,“ přiznala jsem pobaveně. „*I Emmu, Janu Eyrovou* a další.“

Eve si povzdechla, láskyplně pohládila hřbety knih na polici, obešla mě a kousek se vrátila. Znovu sáhla

mezi knihy a jednu mi podala. Tuhle jsem neznala. *Projekt manželka* od Graeme Simsiona. Trochu mě děsilo, že by romantickou knihu měl psát muž, ale nechtěla jsem *soudit knihu podle obalu*.

„Vyšla loni. Není to sice historická romance, ale má podobnou atmosféru pomalu rozvíjeného vztahu a inteligentní myšlenky. Myslím, že by se ti mohla líbit. Je docela oblíbená.“

Vzhlédla jsem od knihy s trochu nechápavým pohledem. „Vy už jste ji četla?“

„Ne, ale chtěla jsem. Mnoho mých zákaznic mi přišlo po nákupu říct, že se jim moc líbila,“ usmála se a založila si ruce v bok. „Nabízím dohodu. Vezmi si ji, obě si ji přečteme, a až s ní budeš hotová, přijdeš místo zírání do výlohy dovnitř, popovídáme si o ní a třeba si vybereš nějakou další.“

„Jen tak?“ zeptala jsem se podezřívavě.

„Jen tak.“

Její návrh se mi moc líbil. Dlouho jsem si nic nepřčetla, protože mi to přestalo dělat radost, ale teď jsem zase dostala chuť celou noc obracet stránky.

„Ale co když ji budu mít přečtenou dřív než vy?“ zvedla jsem zvědavě obočí.

Evelyn se nahlas rozesmála a pocuchala mi vlasy na vršku hlavy.

„Děvče, žiju tímhle knihkupectvím. Nikdo nechte tak rychle jako já.“

Tím bych si nebyla tak jistá.

Plácly jsme si. Druhý den jsem se opět stavila v knihkupectví a strávila tam tři hodiny probíráním děje *Projekt manželka*. Odešla jsem s taškou nových knih a hřejivým pocitem v hrudi.

Babča je fakt dobrá!

3. KAPITOLA

Ethan

KOUKALY NA MĚ TY nejkrásnější modré oči plné hravosti. Usmál jsem se a přitáhl si ji za rozčuchané blond kadeře blíž k sobě. Něžně jsem přejel rty po jejích. Z letmého polibku se během vteřiny stal hladový. Z hrdla se mi vydral hluboký sten. Chtěl jsem ji převalit a vnikat do ní znovu a znovu. K mé smůle mi to nedovolila a olízla mi obličej.

Olízla?

Prudce jsem se zvedl do sedu a vylekal Lu, která skákala po posteli, natěšená na snídani. A to znamenalo jediné – bylo ráno. Nebyl jsem s Chelsea, ale ve své posteli v domě kousek od Holland Parku, kam jsme s Lu rádi chodili na procházky.

Sám.

Úplně sám. Pokud nepočítám Lu.

Zase to byl pouhý sen. Zdávalo se mi o Chelsea skoro pořád. Někdy to byly momenty, které jsme spolu prožili. Jindy zase zbožná přání o tom, jak spolu ležíme v posteli. Jedno měly ale společné. Byly inten-

živní a hloupé zároveň. Snil jsem o ženě, která se mi do života už nikdy nevrátí.

Podrbal jsem Lu na hlavě, nasadil si brýle a vylezl z postele. Střelil jsem okem k digitálním hodinám na nočním stolku. Blikalo na mě 4:55. Už mě ani neudivovalo, že jsem se vzbudil pět minut před budíkem. Lu seskočila na zem, posadila se mezi dveře a s jazykem vyplazeným skoro až na podlahu čekala, až se uráším věnovat pozornost sypání granulí do misky.

„Tohle už jsme probírali, Lu. Napřed ustelu, pak ti dám snídani a půjdeme na procházku. Platí?“

Lu naklonila hlavu na stranu a věnovala mi výmluvný pohled. Bylo jí jedno, co chci. Jí šlo jen o jídlo.

Povzdechl jsem si a ustlal postel. V kuchyni jsem do protihltací misky nasypal jednu odměrku těch nej-kvalitnějších granulí, co se daly sehnat, položil ji na obvyklé místo, kde už Lu spořádaně čekala, a vydal se do koupelny. Musel jsem ze sebe udělat člověka, než ji půjdu vyvenčit a vyrazím na kliniku.

Už na střední jsem věděl, že ze mě jednou bude doktor. Nelákala mě ale vidina dlouhých směn v nemocnici. Toužil jsem se věnovat medicíně trochu jinak. Vždy mě fascinoval sport. Chtěl jsem pomáhat lidem v pohybu, studovat ortopedii, starat se o sportovce a věnovat se fyzioterapii.

Na vysoké jsem začal plánovat, jak si jednou otevřu svoji vlastní kliniku. Věděl jsem, že peníze, co mi odkázali rodiče, nebudou stačit, abych jednou dosáhl úspěchu. Potřeboval jsem najít vynikající tým doktorů a sestřiček. Nabrat zkušenosti, zvyšovat si kvalifikaci, získat kontakty v oboru. Musel jsem se na vrchol dostat sám, tvrdou prací a zapálením. *Chtěl jsem se tam dostat sám. Protože koupit si slávu a prestiž umí každý druhý boháč v Londýně.*

Když jsem to tenkrát řekl Anně Marii – mojí tehdejší přítelkyni –, okamžitě mě propojila se svým tátou, starým zahořklým Wilderem. Stáž na jeho soukromé klinice plastické chirurgie vypadala naprosto pohádkově a na malý okamžik jsem byl přesvědčený, že taková opravdu je. Než mi došlo, že směrem, který udával Wilder v ordinaci, opravdu jít nechci. Pro moji budoucí kariéru stejně nebylo jeho zaměření, krom dobrého doporučení do životopisu, relevantní a to, jak kliniku vedl, se mi rozhodně nezamlouvalo. Ti dva se ke mně chovali hezky jenom kvůli mým rodinným penězům. To jsem se ale dozvěděl až moc pozdě. Po zlomeném srdci, které se ne a ne scelit.

Až rok po rozvodu jsem konečně dosáhl svého vytouženého cíle. Našel jsem si krásné prostory v Notting Hillu, najal super lidi a moje přesvědčení, že to zvládnou, vyletělo do stratosféry. Seznam pacientů byl týden co týden delší a vynikající recenze nám přiváděly čím dál víc sportovců a členů londýnské vyšší třídy. V současné chvíli jsme byli jednou z nejúspěšnějších ortopedických a fyzioterapeutických soukromých klinik ve městě.

Rodiče by na mě byli pyšní.

Měl jsem všechno, po čem jsem toužil. Scházela mi jen ona. Ta jediná, kdo mě přiměl cítit se naživu.

Chelsea.

Prohrábl jsem si hnědé vlasy ještě vlhké ze sprchy a podíval se na sebe do zrcadla u vchodových dveří. Už dosahovaly skoro do poloviny krku. *Potřebovaly by ostríhat.* Ale jaký by to mělo smysl? Přejel jsem si prsty po zarostlé tváři a zahleděl se sám sobě do modrých očí. „Alespoň ty vousy by sis měl upravit, ať v ordinaci nevypadáš jako vagabund,“ vyplísnil jsem sám sebe a sáhl po vodítku. Lu začala nadšeně poska-